HITLER VERJAART!

Morgen verjaart Adolf Hitler. Zegt U vooral niet, dat het niet waar is. Hitler leeft nog. Waarschijnlijk is zijn materieele vorm reeds lang tot asch vergaan, maar zijn geest spookt nog rond op deze chaotische en in zichzelf verdeelde wereld. In ieder geval: wij zouden de Duitschers, die elkaar morgen met den verjaardag van Hitler gelukwenschen, niet graag den kost geven. Herbergt dit een gevaar in zich? Ten deele. Maar gevaren worden graag overdreven, ofwel, hun beteekenis wordt verkeerd beoordeeld. Zeker, Hirohito zit nog op zijn troon (maar een paar treedjes lager), Franco regeert nog (maar met slapelooze nachten) Admiraal Horthy beweegt zich nog vrij op zijn landgoed (maar schrikt als er een auto stilhoudt) en Arnold Meyer liep nog vrij rond (en schreef boekjes).

Zoo beschouwd, zou er veel reden tot ongerustheid zijn. Maar men kan het ook anders beschouwen, en het is juister, om dat te doen. Indien wij waarschuwen tegen het telkens weer in een of andere vorm opduikend nationaal-socialisme, dan gebeurt dit (zeker ten aanzien van ons eigen land), niet, omdat we gelooven, dat een nationaal-socialistische [illegible] met haar oude methoden hier een kans zou hebben. We hebben [illegible] methoden leeren kennen en [illegible] tot wederinvoering ervan [illegible]lijk met spontaan geweld [illegible]ukt. Echter: een politieke

[illegible]trouwen van het publiek geniet. Daarom moet, indien de zuiverheid in het geding komt, een scherpe blik noodzakelijk worden geacht en dient men er bij de beoordeeling van politie-ambtenaren terdege op te letten, of deze het vertrouwen van de bevolking genieten en niet aan prestige hebben ingeboet. Nu heeft de minister van binnenlandsche zaken (in overleg met zijn ambtgenoot van justitie) een circulaire naar de burgemeesters doen uitgaan, krachtens welke commissarissen van politie onder hen ressorteerende ambtenaren op de voor-

ook, of die hun prestige verloren hebben, in het geheel niet moeten worden overgeplaatst, maar voor goed uit den dienst verwijderd. Men hale rustig den bezem erdoor. Het woord politie was in Nederland sinds lang een begrip, dat synoniem was met dat van volkomen onkreukbaarheid. Zoo was het tijdens den oorlog niet, maar zoo moet het nu weer worden. En als het zoo wordt, en wanneer ook op andere terreinen van het openbare leven tot een vertrouwenwekkende situatie wordt teruggekeerd, laat dan Hitler maar rustig verjaren. Dan be-

[illegible]racht kunnen plaatsen voor overheve[illegible]ing naar elders.

Hierin schuilt, naar onze meening, een groot gevaar. En wel dit, dat er geen enkele waarborg bestaat, dat ongewenschte ambtenaren inderdaad worden overgeplaatst en bona fide ambtenaren ter plaatse in functie zullen blijven. Gedurende den oorlog zijn in tal van politiecorpsen gecompliceerde verhoudingen ontstaan en na den oorlog, o.a. door de instelling van den P.O.D. in niet mindere mate. Het gevaar bestaat - een dergelijke kwestie houdt op het oogenblik de gemoederen in Delft bezig - dat bona fide ambtenaren, die om een of andere reden hun chef mishagen, worden weggewerkt. Men bedenke daarbij, dat deze overplaatsingen verbonden zijn aan het begrip zuiverheid, zoodat zij alleen maar beschouwd kunnen worden als oneervol. Dat echter is nog het ergste niet. Wij zijn van oordeel, dat ambtenaren, die ter plaatse niet deugen, om welke reden dan

hoeven wij zijn geest niet te vreezen en ons zorgen te maken voor de toekomst. De verslapping der geesten, op vrijwel elk gebeid, beteekent voor Europa een grooter gevaar dan de macht van welken Führer dan ook. Wij hebben een sterken geest noodig. Dan eerst kan ernst gemaakt worden met den wederopbouw, waarmee een ieder in eigen leven zal moeten aanvangen.

Deze week:

OP DE BRUG

Landgenooten! Ik weet niet, of gij het in Uw hoofd hebt gezet, dit weekeinde eens een kijkje te gaan nemen in de omgeving van het slot St. Hubertus. Zoo ja, dan zou ik U willen raden, dit uit Uw hoofd te zetten. De omgeving van het slot is niet vrij van landmijnen en bovendien zorgt een dubbeldikke rij politiemannen ervoor, dat ge niets te zien krijgt. Als wij zelfs de pers, die toch Koningin der aarde is, niet in het heiligdom toelaten, waarom zouden wij dat U dan doen? Welke aanspraken kunt ge eigenlijk laten gelden? Blijft rustig thuis, want de regeering waakt, om met wijlen een beroemd staatsman te spreken. En bovendien, hebt ge niet kortgeleden een foto in Uw krant gezien, waarop ge mevrouw Schermerhorn, minister-president Schermerhorn en de drie Indonesische ministers kan aantreffen? Mevrouw Schermerhorn glimlachte. De heer Schermerhorn eveneens. En de drie Indonesiërs deden al niet anders. Er is dus niets ernstigs aan de hand en in de grazige weiden van St. Hubertus worden, in volkomen eenzaamheid en onder doodsche stilte, alle hangende problemen opgelost. En is dat ook niet de manier? Wat hadden wij vroeger niet een tumult in de Tweede Kamer, zelfs al, wanneer het om onbelangrijke dingen ging! Wat ging de pers in die oude, maar gelukkig voorbije, tijden niet altijd te keer, wanneer er haar iets niet naar den zin was! Dat ligt gelukkig allemaal ver achter ons. Na vijf jaren lijden en strijden zijn we dan eindelijk in het bezit geraakt van de zoo begeerde democratie. We zijn er stil van. En daarom moet gij óók stil zijn en de pers ook al en de Tweede Kamer, kortom alles en iedereen. Er zal een volkomen stilte neerdalen over Nederland, als een zegenende gave. Voor zoover er tenminste geen „Merdeka" geroepen wordt of „olie!" Ge moet allen stil zijn, begrijpt ge? En als ge dat zijt, zult ge op een avond in Uw krant een omvangrijk bericht vinden, waarin te lezen staat, dat alle Indonesische problemen zijn opgelost. Weliswaar zonder ons volk en zelfs de pers er in te kennen, maar toch: opgelost. En naast dat bericht zult ge een foto vinden met mevrouw en meneer Schermerhorn en de Indonesiërs en misschien zelfs een paar jachthonden, benevens de schim van een journalist, en zij zullen nu niet meer glimlachen, maar zelfs breed en luid en helder lachen: voluit! Ons volk zal dan eindelijk weten, wat er in alle stilte besloten is. Misschien zal er voor heel Nederland dan reden tot lachen zijn. Misschien ook niet.

In de gevangenkampen op Java zuchten nog duizenden Nederlanders.

Goedenavond, luisteraars!